

Σ. ΒΟΪΚΟΥ: «ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΖΩΝΤΑΝΟ ΕΡΓΟ ΤΕΧΝΗΣ»

24/01/2018

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΣΟΦΙΑ ΒΟΪΚΟΥ ΜΙΛΑ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΤΗΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «Η ΠΟΛΗ ΠΟΥ ΔΑΚΡΥΖΕΙ»

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε γαλλική φιλολογία στο ΑΠΘ και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο Sophia Antipolis της Νίκαιας, στη Γαλλία, στον τομέα της Επικοινωνίας και του Πολιτισμού των χωρών της Μεσογείου. Σπούδασε επίσης Ιστορία της Τέχνης στην École du Louvre στη Γαλλία. Έχει ασχοληθεί με τη μετάφραση βιβλίων και έχει γράψει δύο παραμύθια για παιδιά. «Η πόλη που δακρύζει» είναι το έβδομο μυθιστόρημά της που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός. Η Σοφία Βόικου μίλησε στη thessnews με αφορμή την κυκλοφορία του νέου της μυθιστορήματος που έχει ως ήρωα το... βιβλίο και ως σκηνικό τη Βενετία.

Κυρία Βόικου, «Η πόλη που δακρύζει» είναι ένα βιβλίο με άρωμα ευτυχίας;

Είναι ένα βιβλίο με πολλά αρώματα όπως και η ζωή μας. Άρωμα ανεμελιάς, ξεγνοιασιάς, προδοσίας... και φυσικά μία εσάνς από άρωμα ευτυχίας...

Ποιο είναι το στίγμα του βιβλίου;

Το βιβλίο διαδραματίζεται σ' ένα ιδιότυπο βιβλιοπωλείο στην ατμοσφαιρική Βενετία. Ένα βιβλιοπωλείο διαφορετικό από τα συνηθισμένα καθώς οι πελάτες, δεν επιλέγουν με βάση το εξώφυλλο ή την υπόθεση αλλά με βάση το ένστικτο και το άρωμα που αναδίδουν τα βιβλία. Πρόκειται για ένα βιβλίο κατά βάση... βιβλιοφιλικό, ανθρώπινο και ιδιαίτερα τρυφερό παρά τα πάθη των ηρώων του. Κινείται στα πλαίσια του μαγικού ρεαλισμού και καλό είναι ο αναγνώστης να προετοιμαστεί για ένα ταξίδι πέρα από τα συνηθισμένα.

Έχετε εντοπίσει στη Θεσσαλονίκη κάποιο βιβλιοπωλείο όπου οι πελάτες επιλέγουν όχι με βάση τον τίτλο, το συγγραφέα ή το εξώφυλλο αλλά με βάση το άρωμα που αναδίδουν τα βιβλία;

Το βιβλιοπωλείο που περιγράφω είναι προϊόν φαντασίας. Οι νόμοι της αγοράς θα ήταν αμείλικτοι μαζί του. Δεν θα μπορούσε να επιβιώσει. Ωστόσο, ευτυχώς, υπάρχουν ακόμα βιβλιοπωλεία στη Θεσσαλονίκη που μπαίνουν μέσα και σε κατακλύζει το άρωμα του φρεσκοτυπωμένου βιβλίου ή του παλιοκαιρισμένου χαρτιού.

Τα γράφετε αυτά σε μια εποχή που η τεχνολογία απειλεί ευθέως τα τυπωμένα βιβλία και τη βιβλιοφιλία. Πώς το σχολιάζετε; Ποιες είναι οι απειλές;

Δεν πιστεύω πως η βιβλιοφιλία απειλείται από την τεχνολογία. Από άλλους παράγοντες απειλείται. Απλώς αλλάζει το μέσο, όπως περάσαμε από την περγαμινή και τον πάπυρο στο χαρτί, τώρα περνάμε από το χαρτί στην οθόνη.

Προσωπικά, λατρεύω το βιβλίο και ως αντικείμενο. Είναι από μόνο του ένα ζωντανό έργο τέχνης: η τυπογραφία, η βιβλιοδεσία, τα δερματόδετα εξώφυλλα, οι προσωπικές σημειώσεις στην άκρη και φυσικά το άρωμά τους.

«Δεν είμαι από τους συγγραφείς που γράφουν έχοντας ως σκοπό να κάνουν κάποιο πολιτικό σχόλιο ή να αλλάξουν τον κόσμο. Εάν θέλω να προσφέρω κάτι στον αναγνώστη είναι ένα ταξίδι μακριά από τα καθημερινά προβλήματα»

Το τελευταίο αυτό μυθιστόρημα γεννήθηκε στη Βενετία. Ποιο ήταν το στοιχείο που σας γοήτευσε;

Η μυστηριακή ατμόσφαιρα της πόλης. Η λιμνοθάλασσα, η υγρασία, τα παλιά κτίρια, το γεγονός πως η πόλη έχει μείνει γαντζωμένη στο παρελθόν. Εάν ένας κάτοικος του 17^{ου} αιώνα εμφανιζόταν σήμερα στη Βενετία, δεν θα είχε κανένα πρόβλημα να κινηθεί στην πόλη. Μιλάμε για ένα ζωντανό μουσείο.

Τι σημαίνει το ταξίδι για σένα;

Ελευθερία... η επαφή με το διαφορετικό που κατά βάθος δεν είναι και τόσο διαφορετικό.

Όταν γράφετε τις ιστορίες, τα μυθιστορήματά σας, έχετε κατά νου ότι ο αναγνώστης πιθανόν θα είναι ένας ταλαιπωρημένος ή ακόμη και εξουθενωμένος από την οικονομική κρίση πολίτης; Τι έχει να του πει ένας συγγραφέας;

Θα ακουστεί ίσως λίγο εγωιστικό, αλλά όταν γράφω δεν έχω στο μυαλό μου τον αναγνώστη. Γράφω πρωτίστως για τον εαυτό μου. Είναι ο τρόπος με τον οποίο ξεφεύγω από τα προβλήματα της καθημερινότητας, η δική μου βαλβίδα αποσυμπίεσης. Δεν είμαι από τους συγγραφείς που γράφουν έχοντας ως σκοπό να κάνουν κάποιο πολιτικό σχόλιο ή να αλλάξουν τον κόσμο. Εάν θέλω να προσφέρω κάτι στον αναγνώστη είναι, ένα ταξίδι στο χώρο και στο χρόνο, ένα ταξίδι μακριά από τα καθημερινά προβλήματα.

Αισιοδοείτε για την Ελλάδα του σήμερα;

Σε συλλογικό επίπεδο, δυστυχώς δεν αισιοδοξώ. Δεν βλέπω φως στο τούνελ. Πιστεύω όμως στις δυνατότητες του ατόμου. Πολλές φωτεινές ατομικές προσπάθειες μπορούν να αποτρέψουν τη συλλογική κατηφόρα που έχουμε πάρει.

Πώς βλέπετε τη Διεθνή Έκθεση Βιβλίου Θεσσαλονίκης;

Είναι ένα σημαντικό βήμα για το χώρο του βιβλίου. Η περσινή έκθεση, κατά γενική ομολογία ήταν μια καλή έκθεση. Ωστόσο, χρειάζεται μεγαλύτερη εξωστρέφεια. Είναι κρίμα η Θεσσαλονίκη να χάνει το τρένο και να μην γίνεται η πρωτεύουσα των Βαλκανίων.

Ασχολείστε επαγγελματικά με την επικοινωνία. Πώς έγινε το πέρασμα στη συγγραφή; Βοηθά η επικοινωνία στη μυθιστορία;

Είμαι άνθρωπος που από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου διαβάζει και γράφει. Ποτέ ωστόσο δεν είχα σκεφτεί πως θα μπορούσα να γίνω συγγραφέας. Υπήρξε μια περίοδος στη ζωή μου, που είχα πιεστεί πάρα πολύ κι έπρεπε να κάνω κάτι για τον εαυτό μου. Έτσι ξεκίνησε η συγγραφή του πρώτου μου βιβλίου και τα υπόλοιπα έγιναν ιστορία. Θεωρώ τον εαυτό μου τυχερό σε αυτό το κομμάτι. Με άγνοια κινδύνου έστειλα το χειρόγραφο στον «Ψυχογιό» και με δέχτηκαν αμέσως στην εκδοτική τους οικογένεια. Δεν ξέρω εάν βοηθά η επικοινωνία στη μυθιστορία. Όταν γράφεις, είσαι μόνος σου, εσύ και ο εαυτός σου. Από την άλλη, όταν επικοινωνείς με τους άλλους, αντλεις, έστω και υποσυνείδητα, υλικό για τα βιβλία σου. Η αλήθεια μάλλον βρίσκεται κάπου στη μέση.

Ποιο θα είναι το θέμα του επόμενου μυθιστορημάτός σας; Τι είναι αυτό που σας απασχολεί σήμερα;

Θα μου επιτρέψετε να μην απαντήσω. Είμαι ολίγον προληπτική και ποτέ δεν αποκαλύπτω το θέμα πάνω στο οποίο δουλεύω. Μάλλον όμως επιστρέφω στο ιστορικό μυθιστόρημα, το οποίο παρεπιπτόντως λατρεύω.

Ένα μήνυμα για τη νέα χρονία;

Υγεία... σωματική, ψυχική και πνευματική... και να μην σταματήσουμε να ονειρευόμαστε...

Πρώτη δημοσίευση: εφημερίδα thessnews, φύλλο 13.1.2018